

Sygn. akt II AKa 285/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 listopada 2016r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Marek Czecharowski (spr.)

Sędziowie: SA – Dorota Tyrała

SA – Józef Ciurko

Protokolant: – sekr. sąd. Łukasz Jachowicz

przy udziale Prokuratora Marka Deczkowskiego

po rozpoznaniu w dniu 2 listopada 2016 r.

sprawy

1. S. W. (1) s. J. i T. z d. M. urodz. (...) w W. oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., z art. 238 k.k. w zb. z art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., z art. 306 k.k. (x3)

2. J. W. (1) s. T. i W. z d. K. urodz. (...) w W. oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., z art. 297 § 1 k.k., z art. 306 k.k.

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 23 lutego 2016 r. sygn. akt XII K 48/15

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w stosunku do S. W. (1) oraz J. W. (1);

zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w częściach na nich przypadających w tym tytulem opłaty od oskarżonego S. W. (1) kwotę 750 (siedemset pięćdziesiąt) zł, zaś od J. W. (1) kwotę 1.750 (jednej tysiąc siedemset pięćdziesiąt) złotych;

zasądza od Skarbu Państwa na rzecz obrońców oskarżonych występujących z urzędu w postępowaniu odwoławczym tj. adw. K. N. oraz M. S. – Kancelarie Adwokackie w W. po 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych w tym 23% VAT.

UZASADNIENIE

Oskarżeni S. W. (1) i J. W. (1) postawieni w stan oskarżenia z szeregiem innych osób, którym zarzucono wiele oszustw związanych z leasingiem pojazdów, fałszowaniem ich znaków identyfikacyjnych, wydudzeniami kredytów itp. odpowiadali w przedmiotowym postępowaniu za niżej opisane czyny.

S. W. (1) oskarżony został o to, że:

II. w okresie od początku lipca 2011 roku do 05 sierpnia 2011 roku w W., D. i innych miejscowościach działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w tym z J. W. (1) doprowadził przedsiębiorstwo leasingowe (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pojazdu marki C. (...) o nr rej. (...) o wartości 143.000,00 zł w ten sposób, że sporządził nierzetelną dokumentację stwierdzającą oraz deklarującą niezgodne z prawdą okoliczności w przedmiocie stanu majątkowego i osiąganych dochodów oraz prowadzonej działalności gospodarczej, co skutkowało wprowadzeniem (...) S.A. w błąd co do okoliczności istotnych z punktu widzenia oceny spełniania warunków do zawarcia umowy leasingu, w rezultacie czego została w dniu 05 sierpnia 2011 r. zawarta umowa leasingu o nr (...) (UL), której przedmiotem był pojazd marki C. (...) o nr rej. (...) o wartości 143.000,00 zł, a który to pojazd odebrał w W. od J. W. (1), przy czym nie miał zamiaru ani możliwości spłacić całości rat oraz innych należności wynikających z przedmiotowej umowy leasingowej,

tj. o popełnienie czynu z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

III. W dniu 16 listopada 2011 roku w W. woj. (...) zawiadomił funkcjonariuszy Komendy Rejonowej Policji (...), o przestępstwie kradzieży z włamaniem, która miała mieć miejsce w dniu 16 listopada 2011 r. w W. na ulicy (...) samochodu marki C. (...) o numerach rejestracyjnych (...), koloru białego rok produkcji 2011, numer VIN (...), o wartości 120 000 zł na szkodę (...) S.A. o/G.W. z/s w G., którego był użytkownikiem wiedząc, że przestępstwa tego nie popełniono, po czym przesłuchany w charakterze świadka złożył fałszywe zeznania co do okoliczności kradzieży z włamaniem w/wym. pojazdu,

tj. o czyn z art. 238 k.k. w zb. z art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

IV. W okresie od 10 października 2009 roku do końca 2010 roku w N. woj. (...) przerobił oznaczenia identyfikacyjne zakupionego pojazdu marki S. w ten sposób, że usunął oryginalny numer VIN a na jego miejsce wstawił numer (...) uzyskany z zakupionego w dniu 10 października 2009 roku pojazdu marki S. o nr rej. (...),

tj. o czyn z art. 306 k.k.

V. W okresie od 10 października 2009 roku do końca 2011 roku w N. woj. (...) przerobił oznaczenia identyfikacyjne pojazdu marki T. (...) w ten sposób, że usunął oryginalny numer VIN a na jego miejsce wstawił numer VIN o dotychczas nieustalonej treści, który to pojazd następnie oddał w użytkowanie A. C.,

tj. o czyn z art. 306 k.k.

VI. W okresie od 16 listopada 2011 roku 2009 roku do końca 2012 roku w N. woj. (...) przerobił oznaczenia identyfikacyjne pojazdu marki C. (...) w ten sposób, że usunął oryginalny numer VIN o treści (...) na jego miejsce wstawił numer VIN o treści (...),

tj. o czyn z art. 306 k.k.

Natomiast **J. W. (1)** stanął pod zarzutem, iż:

VII. W okresie od początku września 2011 roku do dnia 12 października 2011 roku w Z., W. oraz innych miejscowościach działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami doprowadził przedsiębiorstwo leasingowe (...) Sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pojazdu marki V. (...) o nr rej. (...) o wartości 118.080,00 zł w ten sposób, że sporządził nierzetelną dokumentację stwierdzającą oraz deklarującą niezgodne z prawdą okoliczności w przedmiocie stanu majątkowego i osiąganych dochodów oraz prowadzonej działalności gospodarczej, w tym sporządził zeznanie roczne w podatku dochodowym od osób fizycznych PIT za rok 2010 niezgodne z rzeczywistym stanem rzeczy oraz podrobił odcisk pieczęci wpływu tego dokumentu do (...) Urzędu Skarbowego (...), co w rzeczywistości nie miało miejsca, co w konsekwencji skutkowało wprowadzeniem (...) Sp. z o.o. w błąd co do okoliczności istotnych z punktu widzenia oceny spełniania warunków do zawarcia umowy leasingu, w rezultacie czego została w dniu 12 października 2011 r. w Z. zawarta umowa leasingu o nr (...), której

przedmiotem był pojazd marki V. (...) o nr rej. (...) o wartości 118.080,00 zł a który to pojazd odebrał w Z., przy czym nie miał zamiaru ani możliwości spłacić całości rat oraz innych należności wynikających z przedmiotowej umowy leasingowej,

tj. o popełnienie czynu z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

VIII. W okresie od początku września 2011 roku do dnia 03 października 2011 r. w W., D. oraz innych miejscowościach działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w tym z A. C., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej brał udział w doprowadzeniu przedsiębiorstwa leasingowego (...) Sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pojazdu marki C. (...) o nr rej. (...) o wartości 145.999,99 zł, w ten sposób, że zorganizował oraz współdziałał z A. C., który w zamian za kwotę 7.000 zł przejął na siebie rolę oraz wykonał obowiązki osoby rzekomo zainteresowanej zawarciem umowy leasingu, w postaci zarejestrowania na swoje nazwisko fikcyjnej działalności gospodarczej oraz sporządzenia nierzetelnej dokumentacji stwierdzającej oraz deklarującej nieprawdziwe okoliczności w przedmiocie stanu majątkowego i osiąganych dochodów i prowadzonej działalności gospodarczej, co skutkowało wprowadzeniem (...) Sp. z o.o. w błąd co do okoliczności istotnych z punktu widzenia oceny spełniania warunków do zawarcia z A. C. umowy leasingu, w rezultacie czego z A. C. została w dniu 03 października 2011 r. zawarta umowa leasingu o nr (...), której przedmiotem był pojazd marki C. (...) o nr rej. (...) o wartości 145.999,99 zł, a który to pojazd po jego odebraniu w D. został mu przekazany przez A. C., przy czym nie miał on zamiaru ani możliwości spłacać rat oraz innych należności wynikających z przedmiotowej umowy leasingowej,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

IX. W okresie od początku maja 2011 roku do końca 20 czerwca 2011 roku w W. oraz innych miejscowościach działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w tym z K. M. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej brał udział w doprowadzeniu przedsiębiorstwa leasingowego (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pojazdu marki C. (...) o nr rej. (...) o wartości 130.000,00 zł w ten sposób, że zorganizował oraz współdziałał z K. M. (1), który w zamian za kwotę nie niższą niż 5.000 zł i nie wyższą niż 7.000 zł przyjął na siebie rolę oraz wykonał obowiązki osoby rzekomo zainteresowanej zawarciem umowy leasingu, w postaci sporządzenia nierzetelnej dokumentacji stwierdzającej oraz deklarującej nieprawdziwe okoliczności w przedmiocie stanu majątkowego i osiąganych dochodów i prowadzonej działalności gospodarczej co skutkowało wprowadzeniem (...) S.A. w błąd co do okoliczności istotnych z punktu widzenia oceny spełniania warunków do zawarcia z K. M. (1) umowy leasingu, w rezultacie czego została zawarta w dniu 20 czerwca 2011 roku umowa leasingu o nr (...) (UL), której przedmiotem był pojazdy marki C. (...) o nr rej (...) o wartości 130.000,00 zł, a który to pojazd po jego odebraniu został mu przekazany przez K. M. (1), przy czym nie miał on zamiaru ani możliwości opłacać rat oraz innych należności wynikających z przedmiotowych umów leasingowych,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

X. W okresie od początku lutego 2011 roku do dnia 25 marca 2011 roku w Z., w W. oraz innych miejscowościach działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w tym z K. M. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej brał udział w doprowadzeniu przedsiębiorstwa leasingowego (...) Sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pojazdu marki V. (...) o nr rej. (...) o wartości 69.500,00 zł w ten sposób, że zorganizował oraz współdziałał z K. M. (1), który w zamian za kwotę nie niższą niż 5.000 zł i nie wyższą niż 7 000 zł przyjął na siebie rolę oraz wykonał obowiązki osoby rzekomo zainteresowanej zawarciem umowy leasingu, w postaci sporządzenia nierzetelnej dokumentacji stwierdzającej oraz deklarującej nieprawdziwe okoliczności w przedmiocie stanu majątkowego i osiąganych dochodów i prowadzonej działalności gospodarczej co skutkowało wprowadzeniem (...) Sp. z o.o. co do okoliczności istotnych z punktu widzenia oceny spełniania warunków do zawarcia z K. M. (1) umowy leasingu, w rezultacie czego została zawarta w dniu 25 marca 2011 roku umowa leasingu o nr (...), której przedmiotem był pojazd marki V. (...) o nr rej. (...) o wartości 69.500,00 zł, a który to pojazd po jego odebraniu w Z. został mu przekazany

przez K. M. (1), przy czym nie miał on zamiaru ani możliwości opłacać rat oraz innych należności wynikających z przedmiotowych umów leasingowych,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

XI. W okresie od początku kwietnia 2011 roku do dnia 09 maja 2011 roku w W., S. oraz innych miejscowościach działając z góry powziętym zamiarem oraz wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w tym z K. M. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej brał udział w doprowadzeniu przedsiębiorstwa leasingowego (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pojazdu C. (...) o nr rej. (...) o wartości 125.000,00 zł, w ten sposób, że zorganizował oraz współdziałał z K. M. (1), który w zamian za kwotę nie niższą niż 5.000 zł i nie wyższą niż 7.000 zł przyjął na siebie rolę oraz wykonał obowiązki osoby rzekomo zainteresowanej zawarciem umowy leasingu, w postaci sporządzenia nierzetelnej dokumentacji stwierdzającej oraz deklarującej nieprawdziwe okoliczności w przedmiocie stanu majątkowego i osiąganych dochodów i prowadzonej działalności gospodarczej co skutkowało wprowadzeniem (...) S.A. w błąd co do okoliczności istotnych z punktu widzenia oceny spełniania warunków do zawarcia z K. M. (1) umów leasingu, w rezultacie czego została zawarta w dniu 09 maja 2011 roku umowa leasingu o nr (...), której przedmiotem był pojazd marki C. (...) o nr rej. (...) o wartości 125.000,00 zł, a który to pojazd po jego odebraniu został mu przekazany przez K. M. (1), przy czym nie miał on zamiaru ani możliwości opłacać rat oraz innych należności wynikających z przedmiotowych umów leasingowych,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

XII. W okresie od początku lipca 2011 roku do dnia 04 sierpnia 2011 roku w W., D. oraz innych miejscowościach działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w tym z S. W. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej brał udział w doprowadzeniu przedsiębiorstwa leasingowego (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pojazdu marki C. (...) o nr rej. (...) o wartości 143.000,00 zł w ten sposób, że zorganizował oraz współdziałał z S. W. (1), który w zamian za kwotę 15.000 zł przyjął na siebie rolę oraz wykonał obowiązki osoby rzekomo zainteresowanej zawarciem umowy leasingu, w postaci sporządzenia nierzetelnej dokumentacji stwierdzającej oraz deklarującej nieprawdziwe okoliczności w przedmiocie stanu majątkowego i osiąganych dochodów i prowadzonej działalności gospodarczej, co skutkowało wprowadzeniem (...) S.A. w błąd co do okoliczności istotnych z punktu widzenia oceny spełniania warunków do zawarcia z S. W. (1) umowy leasingu, w rezultacie czego z S. W. (1) została w dniu 04 sierpnia 2011 r. zawarta umowa leasingu o nr (...) (UL), której przedmiotem był pojazd marki C. (...) o nr rej. (...) o wartości 143.000,00 zł, przy czym nie miał on zamiaru ani możliwości opłacać rat oraz innych należności wynikających z przedmiotowej umowy leasingowej,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

XIII. W okresie od początku sierpnia 2011 roku do końca września 2011 roku w Z., w W. oraz innych miejscowościach działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w tym z J. K. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej brał udział w doprowadzeniu przedsiębiorstwa leasingowego (...) Sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie nie większej niż 104.500,00 zł w ten sposób, że zorganizował oraz współdziałał z J. K. (1), który przyjął na siebie rolę oraz wykonał obowiązki osoby rzekomo zainteresowanej zawarciem umowy leasingu, w postaci sporządzenia nierzetelnej dokumentacji stwierdzającej oraz deklarującej nieprawdziwe okoliczności w przedmiocie stanu majątkowego i osiąganych dochodów i prowadzonej działalności gospodarczej, co skutkowało wprowadzeniem (...) Sp. z o.o. w błąd co do okoliczności istotnych z punktu widzenia oceny spełniania warunków do zawarcia z J. K. (1) umowy leasingu, w rezultacie czego z J. K. (1) została w dniu 20 września 2011 r. zawarta umowa leasingu o nr (...), której przedmiotem był pojazd marki V. (...) o nr rej. (...) o wartości 104.500,00 zł, a który to pojazd po jego odebraniu w Z. został mu przekazany, przy czym nie miał zamiaru opłacać rat oraz innych należności wynikających z przedmiotowej umowy leasingowej,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

XIV. W okresie od początku października 2010 roku do dnia 10 listopada 2010 roku w S., W. i innych miejscowościach działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w tym J. K. (1) doprowadził Spółdzielczą Kasę (...) z siedzibą w G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie nie mniejszej niż 20.000,00 złotych w ten sposób, że zorganizował oraz współdziałał z J. K. (1), który przyjął na siebie rolę oraz wykonał obowiązki tzw. słupa, w postaci złożenia nieprawdziwego oświadczenia w przedmiocie stanu majątkowego i osiąganych dochodów oraz posłużenia się stwierdzającym nieprawdę zaświadczeniem o zatrudnieniu w firmie (...), co skutkowało wprowadzeniem Spółdzielczej Kasy (...) z siedzibą w G. w błąd co do okoliczności istotnych z punktu widzenia oceny spełniania warunków do zawarcia umowy pożyczki i kredytu, w rezultacie czego została w dniu 10 listopada 2010 r. zawarta z J. K. (1) umowa pożyczki konsumenckiej na cele mieszkaniowe o nr (...) na kwotę 20.000 złotych, umowa o preferencyjną linię pożyczkową L. nr (...) oraz umowa o kartę płatniczą (...),

tj. czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

XV. W okresie od początku maja 2011 roku do 17 maja 2011 roku w S. woj. (...) i innych miejscowościach działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z I. S., A. C. i innymi osobami doprowadził Spółdzielczą Kasę (...) w z siedzibą M. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 10.000 złotych w ten sposób, że zorganizował zawarcie umowy pożyczki o numerze (...), przy której to umowie I. S. wprowadziła pokrzywdzoną instytucję w błąd co do swoich dochodów oraz zatrudnienia, posługując się podrobionym zaświadczeniem o zatrudnieniu i dochodach w firmie (...) z siedzibą w Ł. os. (...),

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

XVI. W okresie od początku lipca 2011 roku do dnia 27 lipca 2011 roku w S., W. i innych miejscowościach działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w tym z B. G. doprowadził Spółdzielczą Kasę (...) z siedzibą w M. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie ; 10.000,00 złotych w ten sposób, że zorganizował oraz współdziałał z B. G., która przyjęła na siebie rolę oraz wykonała obowiązki tzw. słupa w postaci złożenia nieprawdziwego oświadczenia w przedmiocie stanu majątkowego i osiąganych dochodów oraz posłużenia się stwierdzającym nieprawdę zaświadczeniem o zatrudnieniu w firmie (...) sp. z o.o. z/s w W. ul. (...), co skutkowało wprowadzeniem Spółdzielczej (...) z siedzibą w M. w błąd co do okoliczności istotnych z punktu widzenia oceny spełniania warunków do zawarcia umowy pożyczki i kredytu, w rezultacie czego została w dniu 27 lipca 2011 r. zawarta umowa pożyczki konsumenckiej na cele mieszkaniowe o nr (...) na kwotę 10.000 złotych,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

XVII. W okresie od początku października 2010 roku do dnia 27 października 2010 roku w S., w W. i innych miejscowościach działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w tym Ł. B. doprowadził Spółdzielczą Kasę (...) z siedziba w G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie nie mniejszej niż 20.000,00 złotych w ten sposób, że zorganizował oraz współdziałał z Ł. B., który przyjął na siebie rolę oraz wykonał obowiązki tzw. słupa w postaci złożenia nieprawdziwego oświadczenia w przedmiocie stanu majątkowego i osiąganych dochodów oraz posłużenia się stwierdzającym nieprawdę zaświadczeniem o zatrudnieniu w firmie (...), co skutkowało wprowadzeniem Spółdzielczej Kasy (...) z siedziba w G. w błąd co do okoliczności istotnych z punktu widzenia oceny spełniania warunków do zawarcia umowy pożyczki i kredytu, w rezultacie czego została w dniu 27 października 2010 r. zawarta umowa pożyczki konsumenckiej na cele mieszkaniowe o nr (...) na kwotę 20.000 złotych, umowa o preferencyjną linię pożyczkową L. nr (...) oraz umowa o kartę płatniczą (...),

tj. o czyn z art. 286 § 1 w zb. z art. 297 § 1 w zw. z art. 11 § 2 k.k.

XVIII. W okresie od początku sierpnia 2011 roku do 20 września 2011 roku w D., W. oraz innych miejscowościach działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w tym z K. J. i E. J. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej brał udział w doprowadzeniu przedsiębiorstwa leasingowego (...) rozporządzenia mieniem w postaci

pojazdu marki C. (...) o nr rej. (...) o wartości 143.000,00 zł, w ten sposób, że wspólnie z K. J. zorganizował oraz współdziałał z E. J. (2), która w zamian za kwotę 7.000 zł przyjęła na siebie rolę oraz wykonała obowiązki osoby rzekomo zainteresowanej zawarciem umowy leasingu, w postaci sporządzenia nierzetelnej dokumentacji stwierdzającej oraz deklarującej niezgodne z prawdą okoliczności w przedmiocie stanu majątkowego, osiągniętych dochodów oraz prowadzonej działalności gospodarczej, co skutkowało wprowadzeniem (...) Sp. z o.o. w błąd co do okoliczności istotnych z punktu widzenia oceny spełniania warunków do zawarcia z E. J. (2) umowy leasingu, w rezultacie czego z E. J. (2) została w dniu 20 września 2011 roku zawarta umowa leasingu o nr (...), której przedmiotem był pojazd marki C. (...) o nr rej. (...) o wartości 143-000,00 zł, a który to pojazd został odebrany w D., przy czym nie miał zamiaru opłacać rat oraz innych należności wynikających z przedmiotowej umowy leasingowej,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

XIX. W okresie od początku listopada 2012 roku do dnia 27 listopada 2012 roku w S. i W. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w tym z R. Z., doprowadził Spółdzielczą Kasę (...) z siedzibą w S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 30.000,00 złotych w ten sposób, że zorganizował oraz współdziałał z R. Z., który to złożył nieprawdziwe oświadczenia w przedmiocie stanu majątkowego i osiągniętych dochodów oraz posłużył się stwierdzającym nieprawdę zaświadczeniem o jego zatrudnieniu w firmie (...), co skutkowało wprowadzeniem Spółdzielczej Kasy (...) w błąd co do okoliczności istotnych z punktu widzenia oceny spełniania warunków do zawarcia umowy pożyczki i kredytu, w rezultacie czego została w dniu 27 listopada 2012 r. zawarta z R. Z. umowa pożyczki konsumenckiej na cele konsumpcyjne o nr (...) na kwotę 30.000 złotych,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

XX. W okresie od początku stycznia 2012 roku do dnia 31 stycznia 2012 roku w G., W. i innych miejscowościach działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w tym z R. Z. doprowadził przedsiębiorstwo leasingowe (...) S.A. (dawne (...) SA) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pojazdu marki F. (...) o nr rej. (...) o wartości 143.900 zł w ten sposób, że zorganizował oraz współdziałał z R. Z., który przyjął na siebie rolę oraz wykonał obowiązki osoby rzekomo zainteresowanej zawarciem umowy leasingu, w postaci sporządzenia nierzetelnej dokumentacji stwierdzającej oraz deklarującej niezgodne z prawdą okoliczności w przedmiocie stanu majątkowego i osiągniętych dochodów, co skutkowało wprowadzeniem (...) SA (dawne (...) SA) w błąd co do okoliczności istotnych z punktu widzenia oceny spełniania warunków do zawarcia umowy leasingu, w rezultacie czego została z R. Z. w dniu 31 stycznia 2012 r. zawarta umowa leasingu o nr (...), której przedmiotem był pojazd marki F. (...) o nr rej. (...) o wartości 143.900,- zł, a który to pojazd po jego odebraniu został mu przekazany przez R. Z., przy czym nie miał on zamiaru ani możliwości opłacać rat oraz innych należności wynikających z przedmiotowej umowy leasingowej,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

XXI. W okresie od początku października 2011 roku do dnia 20 października 2011 roku w D., W. i innych miejscowościach działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w tym z R. Z. doprowadził przedsiębiorstwo leasingowe (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pojazdu marki C. (...) o nr rej. (...) o wartości 157.000 zł w ten sposób, że zorganizował oraz współdziałał z R. Z., który przyjął na siebie rolę oraz wykonał obowiązki osoby rzekomo zainteresowanej zawarciem umów leasingu, w postaci sporządzenia nierzetelnej dokumentacji stwierdzającej oraz deklarującej niezgodne z prawdą okoliczności w przedmiocie stanu majątkowego i osiągniętych dochodów, co skutkowało wprowadzeniem (...) S.A. w błąd co do okoliczności istotnych z punktu widzenia oceny spełniania warunków do zawarcia umowy leasingu, w rezultacie czego została w dniu 20 października 2011 r. zawarta z R. Z. umowa leasingu o nr (...) (UL), której przedmiotem był pojazd marki C. (...) o nr rej. (...) o wartości 157.000 zł, przy czym nie miał zamiaru ani możliwości spłacenia całości rat oraz innych należności wynikających z przedmiotowej umowy leasingowej,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

XXII. W okresie od początku grudnia 2011 roku do dnia 22 grudnia 2011 roku w G., W. i innych miejscowościach działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w tym z R. Z. doprowadził przedsiębiorstwo leasingowe (...) SA (dawne (...) SA) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pojazdu marki V. (...) C. o nr rej. (...) o wartości 76.585,37 zł netto, w ten sposób, że zorganizował oraz współdziałał z R. Z., który przyjął na siebie rolę oraz wykonał obowiązki osoby rzekomo zainteresowanej zawarciem umowy leasingu, w postaci sporządzenia nierzetelnej dokumentacji stwierdzającej oraz deklarującej niezgodne z prawdą okoliczności w przedmiocie jego stanu majątkowego oraz osiąganych przez niego dochodów, co skutkowało wprowadzeniem (...) SA (dawne (...) SA) w błąd co do okoliczności istotnych z punktu widzenia oceny spełniania warunków do zawarcia umowy leasingu, w rezultacie czego została z R. Z. w dniu 22 grudnia 2011 r. zawarta umowa leasingu operacyjnego nr (...), której przedmiotem był pojazd marki V. (...) C. o nr rej. (...) o wartości 76.585,37 zł netto, przy czym nie miał zamiaru ani możliwości spłacenia całości rat oraz innych należności wynikających z przedmiotowej umowy leasingowej,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

XXIII. W okresie od dnia 18 sierpnia 2012 r. do dnia 28 stycznia 2014 r. w N. i okolicach przerobił oznaczenia identyfikacyjne pojazdu marki F. (...) o nr rej. (...), w ten sposób, że usunął oryginalny numer VIN o treści (...), a na jego miejsce wstawił numer o treści (...) pojazdu marki P. (...),

tj. o czyn z art. 306 k.k.

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 23 lutego 2016 r. (sygn. akt XII K 48/15):

1. oskarżonego S. W. (1) uznał za winnego czynu zarzucanego mu w pkt. II aktu oskarżenia i za to na podstawie art. art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 i 3 k.k. karę grzywny przyjmując liczbę stawek dziennych na 150, zaś wysokość jednej stawki dziennej określając na 15 złotych,
2. oskarżonego S. W. (1) uznał za winnego czynu zarzucanego mu w pkt. III aktu oskarżenia i za to na podstawie art. 238 k.k. w zb. z art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 9 miesięcy pozbawienia wolności,
3. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego S. W. (1) obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem przypisanym w pkt. 2 wyroku w kwocie 80.360 złotych na rzecz (...) SA ul. (...) (...)-(...) S.,
4. oskarżonego S. W. (1) uznał za winnego czynów zarzucanych mu w pkt. IV, V, VI aktu oskarżenia, z tym że z opisu czynu z pkt. VI aktu oskarżenia wyeliminował datę „2009 roku” i za każdy z tych czynów na podstawie art. 306 k.k. skazał go na kary po 10 miesięcy pozbawienia wolności,
5. na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 r.) połączył wymierzone oskarżonemu S. W. (1) kary jednostkowe pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności,
6. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 r.) w zw. z art. 4 § 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego S. W. (1) kary łącznej pozbawienia wolności na okres 5 lat próby,

7. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył oskarżonemu S. W. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 28 stycznia 2014 r. do dnia 29 stycznia 2014 r., przyjmując że jeden dzień pozbawienia wolności w sprawie jest równoważny dwóm stawkom dziennym grzywny,

8. oskarżonego J. W. (1) uznał za winnego czynów zarzucanych mu VII, VIII, IX, X, XI, XII, XIII, XVIII, XX, XXI, XXII aktu oskarżenia, z tym że odnośnie czynu opranego w pkt. VIII, IX, X, XI, XII, XIII, XVIII aktu oskarżenia ustalił, że oskarżony doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, dane „A. C.”, „J. K. (1)”, „K. J.”, „E. J. (1)” zastąpił sformułowaniem „ustalona osoba”, z opisu czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt. IX eliminował w pierwszym wersie wyraz „końca”, odnośnie czynu zarzucanego w pkt. X ustalił, że działanie oskarżonego skutkowało wprowadzeniem w błąd (...) Sp. z o.o., z opisu czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt. XI wyeliminował sformułowanie „który to pojazd po jego odebraniu został mu przekazany przez K. M. (1)”, w opisie czynu zarzucanego w pkt. XVIII sformułowanie „nie miał zamiaru opłacać rat” zastąpił „nie miała zamiaru opłacać rat” i ustalił, że powyższe przestępstwa zostały popełnione w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem tej samej sposobności, zanim zapadł pierwszy chociażby nieprawomocny wyrok co do tych przestępstw i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 33 § 2 i 3 karę grzywny przyjmując liczbę stawek dziennych na 300 zaś wysokość jednej stawki dziennej określając na 15 złotych,

9. oskarżonego J. W. (1) uznał za winnego czynów zarzucanych mu w XIV, XVI, XVII, XIX aktu oskarżenia i ustalił, że powyższe przestępstwa zostały popełnione w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem tej samej sposobności, zanim zapadł pierwszy chociażby nieprawomocny wyrok co do tych przestępstw i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w z art. 91 § 1 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 33 § 2 i 3 k.k. karę grzywny przyjmując liczbę stawek dziennych na 200, zaś wysokość jednej stawki dziennej określając na 15 złotych,

10. oskarżonego J. W. (1) w ramach czynu zarzucanego mu w pkt. XV aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od początku maja 2011 roku do 17 maja 2011 roku w S. woj. (...) i innych miejscowościach działając wspólnie i w porozumieniu z I. S. i innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami w celu uzyskania przez I. S. pożyczki w Spółdzielczej Kasie (...) w z siedzibą M. w kwocie 10.000 złotych zorganizował zawarcie umowy pożyczki o numerze (...), przy której to umowie I. S. wprowadziła pokrzywdzoną instytucję w błąd co do swoich dochodów oraz zatrudnienia, przedkładając podrobione zaświadczenie o zatrudnieniu i dochodach w firmie (...) z siedzibą w Ł. os. (...) o istotnym znaczeniu dla uzyskania wskazanej pożyczki tj. za winnego czynu z art. 297 § 1 i za to na podstawie art. 297 § 1 k.k. skazał go na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności,

11. oskarżonego J. W. (1) uznał za winnego czynu zarzucanego mu w pkt. XXIII aktu oskarżenia i za to na podstawie art. 306 k.k. skazał go na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności,

12. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego J. W. (1) na rzecz Spółdzielczej Kasy (...) ul. (...) w G. obowiązek częściowego naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem opisanym w pkt. XIV wyroku w kwocie 15.000 złotych, w pkt. XVII w kwocie 5.000 złotych,

13. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego J. W. (1) na rzecz Banku (...) ul. (...) w W. (następca prawny Spółdzielczej Kasy (...) w M.) obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem opisanym w pkt. XVI wyroku w kwocie 5.000 złotych,

14. na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 i 2 k.k., art. 91 § 2 k.k. połączył wymierzone oskarżonemu J. W. (1) kary jednostkowe pozbawienia wolności i grzywny i orzekł karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i karę łączną grzywny przyjmując liczbę stawek dziennych na 450, zaś wysokość jednej stawki dziennej określając na 15 złotych,

15. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu J. W. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 28 stycznia 2014 r. do dnia 25 kwietnia 2014 r. i od dnia 10 maja 2014 r. do dnia 28 maja 2014 r. i od dnia 17 czerwca 2014 r. do dnia 26 maja 2015 r.,

16. na podstawie art. 230 § 1 k.p.k. zwrócił oskarżonemu S. W. (1) dowody rzeczowe wymienione w wykazie dowodów rzeczowych (...) poz. 2, 5-11, 13-15 k- 2540, z wykazu (...) poz. 3-9 k. 2541, J. W. (1) dowody rzeczowe wymiennie w wykazie (...) poz. 2-5 k. 2543,

17. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. N. kwotę 2220 złotych plus podatek VAT tytułem obrony z urzędu oskarżonego J. W. (1),

18. zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu:

- od oskarżonego S. W. (1) tytułem opłaty kwotę 750 złotych

tytułem uzasadnionych wydatków Skarbu Państwa kwotę 60 złotych,

- od J. W. (1) tytułem opłaty kwotę 1750 złotych i tytułem uzasadnionych wydatków Skarbu Państwa kwotę 60 złotych, w pozostałej części uzasadnione wydatki przejął od obu oskarżonych na rachunek Skarbu Państwa.

Wyrok powyższy zaskarżyli obrońcy obu oskarżonych.

Obrońca oskarżonego Jarosława Włodarczyka skarżący wyrok w całości na korzyść oskarżonego zarzucił:

a) Uznaniu za w pełni wiarygodne zeznań A. C., w sytuacji, w której:

- osoba ta jest osobiście zainteresowana wynikiem niniejszego postępowania, a to z tego powodu, iż eksponując i podwyższając znaczenie i rolę J. W. (1) w ramach opisanych orzeczeniem przestępstw jednocześnie obniża rangę roli pełnionej przez swoją osobę;
- prowadzone są względem tego świadka inne postępowania o charakterze karnym, których wynik może zależeć od postawy świadka w ramach niniejszego postępowania,
- dotychczasowy przebieg życia świadka wskazuje na konieczność zachowania szczególnej ostrożności przy ocenie jego zeznań, a to z uwagi na fakt, iż jest to osoba oskarżona o wiele przestępstw, w tym przywłaszczenia, oszustwa oraz handel narkotykami, instrumentalnie traktująca ludzi, a z treści zeznań I. S. wynika, iż jest to osoba niesłowna także w życiu prywatnym, a treść uzasadnienia nie wskazuje, jakoby okoliczności te w ogóle były wzięte przez Sąd pod uwagę przy ocenie wiarygodności tego świadka;
- zeznania te są sprzeczne nie tylko z wyjaśnieniami J. W. (1) i S. W. (1), ale także z zeznaniami innych świadków przesłuchiwanych w ramach niniejszej sprawy, przy braku dostatecznego i logicznego wyjaśnienia, dlaczego należy w powyższym kontekście dać prymat zeznaniom A. C.;
- twierdzenia tego świadka co do istniejącego planu uzyskiwania leasingów bez zamiaru ich spłacania, zgłaszania wyleasingowanych aut jako skradzione, a następnie nadawania im „drugiego życia” lub rozkładania ich na części nie znajdują potwierdzenia w materiale dowodowym; nadto w zakresie samochodu wyleasingowanego przez A. C. należy je ocenić jako sprzeczne z zasadami logicznego rozumowania, które wyklucza aby cel taki dało się pogodzić z zachowaniem A. C. polegającym na reklamacji uzyskanego samochodu jako niezgodnego z oczekiwaniami świadka i zmierzającym do uzyskania jego dodatkowej zabudowy stelażem i plandeką;

b) przyjęciu, iż intencją osób, które w ocenie Sądu Okręgowego współdziałały przy popełnianiu opisanych wyrokiem przestępstw, od samego początku było uzyskanie leasingów i kredytów bez woli ich spłacania, a następnie zgłaszanie

„fikcyjnej” kradzieży leasingowanych pojazdów, aby następnie samochody ponownie legalizować lub rozbierać na części, podczas gdy materiał dowodowy nie wskazuje, aby jakkolwiek samochód miał być rozłożony na części, a zgłoszenia tzw. „fikcyjnej kradzieży” doszło zaledwie w dwóch przypadkach na ogólną liczbę kilkunastu, w kilku innych przypadkach natomiast wnoszono wysokie opłaty wstępne, a także spłacano raty leasingowe, w przypadku trudności ze spłatą poszukiwano innych rozwiązań umożliwiających spłacanie tych rat, a w przypadkach zupełnej niemożliwości ich spłacania samochody były bez przeszkód ze strony leasingobiorców zwracane firmom leasingowym;

c) określeniu, iż rola J. W. (1) w uzyskiwaniu tych leasingów była istotna, a wręcz był on organizatorem tego procederu, podczas gdy z zeznań poszczególnych świadków (w tym A. C.), a w szczególności M. B., wynika, iż J. W. (1) przede wszystkim kontaktował osobę zainteresowaną leasingiem z M. B. lub A. S., a następnie bezpośrednio ustalenia co do treści wniosków leasingowych oraz organizowanie podpisania umowy leasingu odbywały się bez udziału J. W. (1);

d) przyjęciu, iż J. W. (1) uzyskiwał stały dochód (korzyść majątkową) z tytułu leasingów uzyskiwanych poprzez osoby, które kontaktował z M. B. i A. S., czego przede wszystkim mają dowodzić przekazy pocztowe otrzymywane przez J. W. (1) od tych osób, podczas gdy zostało wyjaśnione, iż przekazy te dotyczyły rozliczeń z tytułu zadłużenia tych osób względem J. W. (1), było ich zbyt mało w stosunku do udzielonych leasingów, aby dowodziły stałej prowizji, a nadto w sytuacji, w której pomimo wielości opisanych wyrokiem przypadków leasingów uzyskanych z naruszeniem prawa, J. W. (1) nadal pozostawał osobą niezamożną, o czym świadczy odcięcie prądu za długi;

e) uznaniu, iż poszczególni leasingobiorcy byli osobami jedynie „rzekomo” zainteresowanymi leasingiem, podczas gdy z materiału dowodowego wynika, iż samochody, które na podstawie umów leasingowych uzyskiwano, były w większości przypadków rzeczywiście użytkowane przez osoby zawierające umowę leasingu (tak przykładowo S. W. (1), K. M. (1), A. C., R. Z.), a głównym celem takiego leasingu było, zgodne z przeznaczeniem danego auta, wykorzystywanie go do działalności tych osób;

f) przypisaniu pismu pełnomocnika Banku (...) S.A. z dnia 28 stycznia 2016 roku treści, która nie wynika literalnie z brzmienia tego pisma, a to treści, iż pismo to stanowi wycofanie wniosku o naprawienie szkody wyłącznie w zakresie pożyczki udzielonej I. S., a nie dotyczy pożyczki zaciągniętej przez B. G.;

2) art. 167 k.p.k., w zw. z art. 366 § 1 k.p.k., w z art. 193 § 1 k.p.k. - poprzez ustalenie, iż samochody będące przedmiotem opisanych orzeczeniem leasingów zostały uprzednio sprzedane instytucjom leasingowym powyżej ich wartości, co było jednocześnie jednym z celów, dla których umowy leasingów były w ocenie Sądu Okręgowego podpisywane, przy braku ustalenia przez Sąd Okręgowy rynkowej wartości tych samochodów w okresie podpisywania danej umowy leasingowej, przy czym takie ustalenie wymagało wiedzy specjalistycznej, a tym, samym zasięgnięcia opinii biegłego o specjalizacji w zakresie wyceny wartości pojazdów samochodowych;

3) art. 167 k.p.k., w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 4 k.p.k. poprzez zaniechanie przeprowadzenia dowodu z zeznań A. S. w zakresie większym, niż wyłącznie poprzez odczytanie protokołów jego zeznań złożonych w innej sprawie, a to z uwagi na trudności z ustaleniem miejsca pobytu tej osoby, połączone z oddaleniem wniosku obrony o bezpośrednie przesłuchanie tego świadka z powołaniem się na treść art. 170 § 1 pkt 4 k.p.k., w sytuacji, w której zeznania tej osoby mają kluczowe znaczenie dla oceny prawdziwości zeznań A. C., jak również mają one kluczowe znaczenie z punktu widzenia ustalenia rzeczywistego przebiegu zdarzeń związanych z udzielaniem leasingów oraz roli poszczególnych osób zaangażowanych w proces uzyskiwania leasingów;

4) art. 167 k.p.k., w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. zaniechanie ustalenia personaliów, a tym samym możliwości wezwania w charakterze świadka osoby o imieniu (...), najprawdopodobniej o personaliach D. M., zamieszkała S. (tel. (...)) - zgodnie z informacją K. 3467) pojawiającej się w zeznaniach szeregu osób, w tym A. C. - w sytuacji, w której zeznania tej osoby mają kluczowe znaczenie dla oceny prawdziwości zeznań A. C., jak również mają one kluczowe znaczenie z punktu widzenia ustalenia rzeczywistego przebiegu zdarzeń związanych z udzielaniem leasingów oraz roli poszczególnych osób zaangażowanych w proces uzyskiwania leasingów;

Co w konsekwencji doprowadziło do:

5) błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegającego na uznaniu, iż rola J. W. (1) w ramach opisanych zarzutów była rolą wiodącą, był organizatorem procedury uzyskiwania leasingów oraz pożyczek z placówek (...), a jego działanie miało wręcz zuchwały charakter, a nadto iż oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i z zamiarem kierunkowym doprowadzenia firm leasingowych oraz kas oszczędnościowo kredytowych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, a to ze względu, iż już na etapie podpisywania stosownych umów z tymi instytucjami J. W. (1) i współdziałające z nim osoby nie miały zamiaru spłaty zaciągniętych zobowiązań.

Powyższe uchybienia miały istotny wpływ na treść orzeczenia, gdyż doprowadziły do uznania oskarżonego za winnego popełnienia wraz z innymi ustalonymi osobami przestępstwa stypizowanego w art. 286 § 1 k.k., a także uznania, iż rola J. W. (1) w zakresie procedury uzyskiwania leasingów oraz pożyczek była na tyle doniosła, iż J. W. (1) winien odpowiadać za przestępstwo stypizowane w art. 297 § 1 k.k. jako jego współsprawca, a nie co najwyżej wyłącznie jako osoba, która ułatwiła innej osobie popełnienie tego przestępstwa (art. 18 § 3 k.k.).

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie prawa materialnego:

6) to jest art. 60 § 3 k.k. polegające na jego niezastosowaniu i niewymierzeniu oskarżonemu J. W. (1) poszczególnych kar z zastosowaniem instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary w sytuacji, gdy zostały spełnione wszystkie okoliczności określone w hipotezie tego przepisu przede wszystkim w toku postępowania przygotowawczego oskarżony ujawnił wobec organu ścigania obszerne informacje dotyczące osób uczestniczących w ich popełnieniu oraz istotne okoliczności ich popełnienia

Wobec powyżej sformułowanych zarzutów skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia w części dotyczącej oskarżonego J. W. (1) w całości, przy czym:

a) w zakresie czynów wskazanych w punktach od VII do XIV oraz XVI do XXII aktu oskarżenia - poprzez wyeliminowanie z kwalifikacji prawnej opisu tych czynów jak i kwalifikacji prawnej rozstrzygnięcia art. 286 § 1 k.k. oraz art. 11 § 2 k.k., a także wyeliminowanie z opisu tych czynów stwierdzeń o działaniu oskarżonego „wspólnie i w porozumieniu”, o tym, iż oskarżony „zorganizował i współdziałał” i „doprowadzeniu do niekorzystnego rozporządzenia mieniem” oraz określenie, iż w ramach kwalifikacji prawnej rozstrzygnięcia dotyczącej art 297 § 1 k.k. czyny te zostały popełnione formie zjawiskowej pomocnictwa, opisanej w art. 18 § 3 k.k., a następnie przyjęcie dla każdego z tych czynów w ramach kwalifikacji prawnej rozstrzygnięcia nadzwyczajnego złagodzenia kary w oparciu o art. 60 § 3 k.k.,

b) w zakresie czynu wskazanego w punkcie XV poprzez wyeliminowanie z opisu tego czynu stwierdzenia o działaniu oskarżonego „wspólnie i w porozumieniu z I. S. i innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami” oraz określenie, iż w ramach kwalifikacji prawnej rozstrzygnięcia dotyczącej art 297 § 1 k.k. czyn ten został popełniony formie zjawiskowej pomocnictwa, opisanej w art. 18 § 3 k.k. a nadto przyjęcie w ramach kwalifikacji prawnej rozstrzygnięcia nadzwyczajnego złagodzenia kary w oparciu o art. 60 § 3 k.k.

c) w zakresie czynu wskazanego w punkcie XXIII przyjęcie w ramach kwalifikacji prawnej rozstrzygnięcia nadzwyczajnego złagodzenia kary w oparciu o art. 60 § 3 k.k.

a tym samym orzeczenie kary łącznej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania i przy odstąpieniu od orzekania kary grzywny, a nadto o uchylenie obowiązku naprawienia szkody oraz odstąpienie od zasądzenia od oskarżonego zwrotu jakiegokolwiek części uzasadnionych wydatków Skarbu Państwa

7) Ewentualnie - w wypadku nieuwzględnienia przez Sąd powyższych zarzutów skutkujących koniecznością zmiany zaskarżonego orzeczenia, w oparciu o art. 438 pkt. 4 K.p.k. podnoszę zarzut rażącej niewspółmierności kary, a to z uwagi na orzeczenie kary pozbawienia wolności oraz grzywny bez jej nadzwyczajnego złagodzenia związanego z faktem podjęcia przez oskarżonego J. W. (1) współpracy z organami ścigania, a ponadto w sytuacji, w której orzeczony wymiar kary wykracza daleko poza stopień winy, faktyczną rolę oskarżonego w ramach czynów stanowiących przedmiot za

warunki osobiste sprawcy, jego sposób życia przed popełnieniem oraz po popełnieniu przestępstwa, a w przypadku grzywny także w wymiarze rodzącym negatywne konsekwencje dla rodziny oskarżonego oraz wystraszającym poza możliwości finansowe oskarżonego, które są na tyle niewielkie, iż uzasadniające przyznanie oskarżonemu J. W. (1) obrońcy z urzędu oraz częściowe zwolnienie J. W. (1) z obowiązku poniesienia kosztów niniejszego postępowania. Orzeczenie grzywny we wskazanym przez Sąd Okręgowy wymiarze, przy jednoczesnym braku możliwości zapłaty przez oskarżonego tak znaczącej kwoty, w sposób pośredni prowadzi do zwiększenia wymiaru izolacyjnej sankcji karnej, o okres antycypowanej zastępczej kary pozbawienia wolności.

Uznając powyższe, w razie ewentualnej negacji pozostałych zarzutów niniejszej apelacji, Sąd Apelacyjny winien dokonać zmiany zaskarżonego orzeczenia poprzez orzeczenie kary łącznej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania oraz zmniejszenie lub odstąpienie od orzeczenia kary grzywny.

Na koniec skarżący wniósł o przeprowadzenie w postępowaniu odwoławczym dowodów z zeznań św. S. i D. (prawdopodobnie M.) nt. okoliczności przebiegu czynności poprzedzających podpisanie poszczególnych umów leasingowych, z opinii biegłego o specjalizacji wyceny wartości pojazdów samochodowych – dla ustalenia wartości pojazdów będących przedmiotem zarzutów oraz z dokumentów dotyczących działalności gospodarczej E. J. (2) dla wykazania, że działalność taką prowadziła od wielu lat przed i po podpisaniu umowy leasingowej.

Obrońca oskarżonego S. W. (1) zarzucił wyrokowi naruszenie prawa procesowego (art. 167 i 366 k.p.k.) poprzez „niedążenie do wyjaśnienia wszystkich okoliczności dotyczących umowy leasingowej i jej zawarcia przez oskarżonego, udziału w tym innych osób (poprzez zeznania św. S. i wspomnianej wyżej D. – jego pracownicy) oraz niezasadne obciążenie (mimo współsprawstwa innych osób) tylko oskarżonego S. W. kwotą naprawy szkody”.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zgodnie z dyspozycją art. 457 § 2 k.p.k. wobec utrzymania w mocy zaskarżonego wyroku oraz złożenia wniosku o sporządzenie uzasadnienia przez oskarżonego J. W. (1), jego obrońcę i jednego z oskarżycieli posiłkowych w odniesieniu do tego oskarżonego – pisemne motywy wyroku sporządzone zostaną jedynie co do jego osoby i zarzucanych mu czynów.

Apelacja obrońcy oskarżonego jako niezasadna nie zasługuje na uwzględnienie. Skarżący mimo obszernych wywodów nie podważył ustaleń i ocen dokonanych przez Sąd meriti ani prawidłowości procedowania oraz zaprezentowanego w pisemnych motywach toku rozumowania prowadzącego do końcowego rozstrzygnięcia. Również nie zasługują na to obszerne uwagi natury ogólnej zawarte we wstępnej części apelacji, które przedstawiają oskarżanego – wbrew temu co wynika z całokształtu materiału zawartego w aktach sprawy – jako człowieka, który nie tylko bezinteresownie świadczył pomoc osobom zabiegającym o pozyskanie pojazdów w drodze leasingu lub kredytów, mimo niespełniania podstawowych warunków ich uzyskania, ale także bezinteresownie pokrywał koszty do których zobowiązane były inne osoby (S., B. – str. 10 apelacji). Skarżący zapomina tymczasem, iż sprawa oskarżonego J. W. (1) oraz jego syna i dwóch innych osób (oskarżonych E. i K. J.) jest częścią postępowania dotyczącego większej grupy osób spośród której, niektórzy w różnych częściowych postępowaniach (wobec dokonywanych wyłączeń) są lub zostali osądzeni, a nawet prawomocnie skazani.

W świetle dowodów zebranych w sprawie osoba oskarżonego J. W. (1) jawi się zaś nie – jako odgrywającego marginesową rolę, nieorientowanego co do zamiarów i poczynań leasingobiorców i kredytobiorców pomocnika (o przypisanie której skarżący wnioskuje), ale jako organizator nieodosobnionego procederu wyłudzeń, wykorzystującego sytuację innych osób zabiegających o określone dobra lub gotowych na zarobek w roli tzw. słupów. Z wyjaśnień lub zeznań osób, których dotyczą poszczególne czyny, w postaci zawieranych umów leasingowych lub kredytowych wynika rzeczywista rola oskarżonego J. W. (1), który nie tylko wynajdował osoby zainteresowane zawarciem takich umów, przy braku zdolności do ich zawarcia, ale wręcz skłaniał je do całego szeregu przedsięwzięć, które prowadziły do ich zawarcia. A zatem np. do założenia działalności gospodarczej (J. K., a nawet własny syn oskarżonego – S. W. (1)). W innych przypadkach wykorzystywał fakt prowadzenia takiej działalności (dotyczy to także

niekwestionowanej przez Sąd meriti działalności gospodarczej E. J. (2)) i rzeczywiste zainteresowanie leasingiem, przy braku formalnej zdolności, a zwłaszcza przy złej kondycji finansowej firmy.

Aktywność oskarżonego obejmowała szeroki wachlarz poczynań od pozyskiwania różnorodnych stwierdzających nieprawdę dokumentów dotyczących zabiegających o leasing albo kredyt osób lub ich firm, poprzez wypełnianie treścią takich dokumentów, uczestnictwo w odbiorze leasingowych pojazdów lub asystę przy odbieraniu sum kredytów, wreszcie dzielenie uzyskanej kwoty między uczestników przedsięwzięcia i inkasowanie własnego udziału.

Sąd Okręgowy obszernie i rzeczowo omawia każdy przypadek odpowiadający poszczególnym stawianym oskarżonemu zarzutom, prawidłowo dokumentując jego przebieg depozycjami osób w nim uczestniczących.

Zamiar co do postępowania w przypadku leasingowych pojazdów i mechanizm przedsięwzięcia w sposób przekonywający wynika z zeznań św. A. C., które znajdują potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym osobowym lub dokumentach.

Kwestionowanie wiarygodności tego świadka należy uznać za typowy przykład podważania depozycji składanych przez osoby, które decydują się podjąć współpracę z organami ścigania w charakterze świadków koronnych, czy tzw. małych świadków koronnych (art. 60 § 3 k.k.) lub też przyznając swój udział w przestępstwie obciążają też jego współsprawcę. Oczywiście jest, że osoby takie liczą na określoną poprawę swojej pozycji procesowej, usankcjonowaną przepisami bezkarność lub złagodzenie kar. Nie może to jednak dyskredytować a priori ich depozycji. Jako zaś bezowocne należy uznać ich podważanie jeżeli znajdują one potwierdzenie – tak jak w przypadku A. C., osoby oczywiście nie posiadającej nieposzlakowanej opinii – w innych dowodach. Omawiając poszczególne czyny przypisane oskarżonemu J. W. oraz prezentując ocenę dowodów Sąd Okręgowy każdorazowo przedstawił dowody, które – poza zeznaniami św. A. C. – upoważniają do uznania winy oskarżonego.

Faktem jest, że mimo zamierzeń co do dalszego postępowania (zgłoszenie fikcyjnej kradzieży, przeróbki oznakowania), nie we wszystkich przypadkach „cały cykl” udało się zrealizować, a niektóre pojazdy zwrócono leasingodawcom – nie zmienia to oceny zamiaru przyświecającego organizatorowi przedsięwzięcia tj. oskarżonemu J. W. (1). Charakterystycznym przykładem jest leasing C. (...) przez R. Z., gdzie po zgłoszeniu fikcyjnej kradzieży pojazd został odnaleziony i zwrócony leasingodawcy.

Kwestionowana w apelacji idea „nadawania drugiego życia” rzekomo skradzionym pojazdom znalazła potwierdzenie nie tylko w czynach przypisanych S. W. (1), ale też w bezpośrednich działaniach oskarżonego J. W. (1) (czyn z pkt XXIII aktu oskarżenia tj. pkt 11 wyroku).

Z kolei fakt użytkowania niektórych pojazdów (nawet zgodnie z ich przeznaczeniem), podobnie jak i spłacanie pierwszych rat leasingowych czy też kredytów realizował modus operandi przedsięwzięcia dla uprawdopodobnienia jego rzetelności. Skarżący traci z pola widzenia okoliczność, iż praktycznie wszystkie zawierane umowy bazowały na fałszywej dokumentacji dotyczącej kondycji ekonomicznej firmy czy zatrudnienia i sytuacji finansowej kredytobiorców.

Chybiony jest również zarzut dotyczący braku specjalistycznej wyceny pojazdów samochodowych (zarzut nr 2) w sytuacji, gdy występujące w aktach wartości wynikają z treści umów, faktur, wielkości wypłacanych odszkodowań przez firmę ubezpieczeniową i innych dokumentów zgromadzonych odnośnie poszczególnych zdarzeń.

Kolejne dwa zarzuty (nr 3 i 4) dotyczące zaniechania przesłuchania św. S. oraz osoby o imieniu D. również nie zasługują na uwzględnienie. Zeznania św. S. z postępowania przygotowawczego zostały ujawnione po wielokrotnych, bezowocnych próbach wezwania go na rozprawę. W drugim zaś przypadku z akt sprawy nie wynika by w toku postępowania jurysdykcyjnego obrońca wykazał się aktywnością co do potrzeby przesłuchania wspomianej osoby. Zwrócić przy tym należy uwagę, że osoba o imieniu D. była pracownikiem zatrudnionym w firmie należącej do św. S. i aczkolwiek brała udział w przygotowaniu dokumentacji umów leasingowych, a nawet osobiście – wg J. W. – wydała leasingowanego C. (...) (odbierał go J. W. dla K. M.), to ewentualne zeznania tego świadka nie miałyby znaczenia dla

rozstrzygnięcia sprawy (art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k.), bowiem zarówno mechanizm procederu wynikał nawet z wyjaśnień oskarżonego (co prawda próbującego pomniejszyć swoją rolę) jak i zeznań innych osób przesłuchanych w sprawie, a przypadki fałszywej dokumentacji zostały zweryfikowane w konfrontacji z ich rzekomymi wystawcami lub adresatami (np. Urząd Skarbowy co do informacji podatkowych leasingobiorców).

Odnosnie zarzutu opartego o dyspozycję art. 60 § 3 k.k. (zarzut nr 6) stwierdzić trzeba, że Sąd Okręgowy i to zasadnie – zdaniem Sądu Apelacyjnego - nie zawarł w pisemnych motywach rozważań w tym przedmiocie, ponieważ trafnie ocenił depozycje oskarżonego i sposób oraz motywy ich prezentowania. Oskarżony bowiem przyznawał okoliczności bezsporne w świetle zebranych już dowodów, lecz mimo ich wymowy próbując pomniejszyć swoją rolę, a nawet prezentując się jako bezinteresowny dobroczyńca z nieznanym zatem powodem w świetle zeznań świadków i zgromadzonej dokumentacji (która powstała z jego inspiracji, przy świadomości jej nieprawdziwości – zaświadczenia o zatrudnieniu i in.) – jawiący się jako główny koordynator i rozdzielający uzyskane korzyści organizator przestępnej działalności.

Z oczywistych zatem względów, przy ciągłych (nawet w oświadczeniu nadesłanym do Sądu odwoławczego) próbach pomniejszenia swojej roli – relacji oskarżonego J. W. (1) nie można było uznać za ujawnienie wobec organu powołanego do ścigania przestępstw osób uczestniczących w ich popełnieniu oraz istotnych okoliczności ich popełnienia. Dawkowane, nie w pełni konsekwentne, a przede wszystkim znane wcześniej z depozycji św. A. C. informacje zawarte w wyjaśnieniach oskarżonego J. W. nie spełniają wymogów art. 60 k.k.

Sąd I instancji prawidłowo zakwalifikował poszczególne czyny oskarżonego analizując jego działalność z punktu widzenia znamion przestępstw z art. 286 § 1 oraz 297 § 1 k.k.; kwestię wypełnienia znamion tak kwalifikowanych czynów omówił na str. 74-77 uzasadnienia, gdzie umotywowował decyzję o ukształtowaniu dwóch ciągów przestępstw grupujących czyny dotyczące leasingów oraz wyłudzeń kredytów.

Wynikająca bezspornie z materiału dowodowego inicjatorska i organizatorska rola oskarżonego J. W. (1) w przypadku obu grup przedsięwzięć (leasing, kredyty) – wyklucza uznanie go za winnego jedynie pomocnictwa. Jego zaangażowanie w realizację przestępnych działań, ponadprzeciętna często aktywność, osobiste wykonywanie szeregu czynności składających się ostatecznie na realizację przestępstwa, rozdzielanie łupów między osoby uczestniczące w określonym czynnie, w tym uzyskiwanie każdorazowo korzyści materialnej wykracza daleko poza sferę czynności uznawanych jedynie za ułatwienie popełnienia czynu przestępnego przez inną osobę. W realiach przedmiotowej sprawy w pełni uzasadniona jest teza, iż bez wiodącego udziału oskarżonego - współsprawcy nie popełniliby opisanych przestępstw.

Wreszcie, odnosząc się do zarzutu nadmiernej surowości kary, stwierdzić trzeba bezpodstawność takiego zarzutu, zwłaszcza gdy się uwzględni rozmiary poczynań oskarżonego, wartość przedmiotów przestępstwa, nakłanianie innych osób do popełnienia przestępstw i wszystkie okoliczności odnotowane w tej kwestii przez Sąd Okręgowy.

Kary jednostkowe wymierzone zostały w granicach dolnego ustawowego zagrożenia, a kary łączne z istotnym stopniem absorpcji.

W przypadku kar grzywny jednocześnie należy zwrócić uwagę na wyjątkowo niską wartość stawki dziennej.

Odnosnie orzeczenia w trybie art. 46 § 1 k.k. w przypadku czynu z pkt XV w odróżnieniu od pkt XVI aktu oskarżenia należy zwrócić uwagę, iż wobec spłacenia (w dacie wyroku, prawie całości) kredytu (pkt XV) trudno mówić o efektywnej szkodzie, podczas gdy w przypadku pkt XVI nie został on spłacony, a współsprawcy czynu nie żyje.

Konkludując, wobec niezasadności zarzutów stawianych w apelacji obrońcy oskarżonego J. W. (1) wyrok skazujący należało utrzymać w mocy.

Sąd Apelacyjny nie znalazł też podstaw do zwolnienia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i dlatego obciążył go nimi w części nań przypadającej, w tym – wobec nieuwzględnienia apelacji

wniesionej na korzyść, opłatą w wysokości należnej za pierwszą instancję. Nadto zasądził na rzecz obrońcy z urzędu występującego przed Sądem Apelacyjnym należne honorarium.